

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7619201941
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7619201941.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Táne Veščíčkovej v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 15, proti žalovanej: Y. C., nar. XX.X.XXXX, bytom v G. T. D., K. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Annamáriou Zátorskou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 5, o zaplatenie 11.973,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.12.2019, č.k. 16Csp/45/2019-89 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.401,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 713,- Eur od 31.01.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 276,- Eur od 01.03.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 276,- Eur od 30.03.2017 do zaplatenia a vo výške 8 % ročne zo sumy 136,- Eur od 30.04.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy konania v rozsahu 76,60 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením, po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia 11.973,80 eur s 8 % úrokom z omeškania od 31.01.2017 do zaplatenia, titulom plnenia zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX, ktorou žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníčke úver vo výške 4.000,- eur na podnikateľské účely.

3. Po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 52, § 544 ods.1,2, § 545 ods.1,2,3, § 545a, §3 ods.1, § 37 ods.1, § 39, § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 261 ods.6 písm. d), § 263 ods.1, § 497, § 499, § 502 ods. 1, 2, § 265, § 266 ods.5 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žalovanej bol na základe úverovej zmluvy, ktorú uzavrela so žalobcom dňa 20.01.2016 poskytnutý úver vo výške 4.000,- eur, z ktorého žalovaná doposiaľ uhradila celkovo sumu 2.599,- eur. Zo splátkového kalendára zo dňa 19.01.2016, podpísaného oboma zmluvnými stranami vyplynulo, že úver mala žalovaná splácať v mesačných splátkach v počte 48 so splatnosťou splátky ku 29. dňu toho ktorého mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná dňa 29.02.2016 a posledná splátka mala byť splatná dňa 29.01.2020.

4. Daný úverový vzťah, založený zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX. je podľa názoru súdu prvej inštancie obchodnoprávnym vzťahom, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z čl. 1.11 zmluvy vyplynulo, že úver bol poskytnutý žalovanej ako dlžníčke na účely výkonu

jej podnikateľskej činnosti vo výške 4.000,- eur a zvyšok úveru uvedený v bode 1.1 zmluvy (vo výške 9.248,- eur) predstavuje odmenu za poskytnutie úveru, ktorá sa stala splatnou ku dňu poskytnutia úveru. Z obsahu zmluvy vyplýva, že výška odmeny za poskytnutie finančných prostriedkov má zároveň predstavovať aj zmluvný úrok za jeho poskytnutie (zrejme už v jeho vyčíslenej podobe), a táto bola stanovená čiastkou 9.248,- eur.

5. Po oboznámení sa s písomnými dôkazmi, po výpovedi žalovanej a svedkyne H., ktorá pôsobí ako viazaný finančný agent a ktorá v mene žalobcu so žalovanou predmetnú zmluvu dojednala, dospel súd k záveru, že žalovaná pred podpisom zmluvy musela mať vedomosť o tom, že jej žalobca iný ako podnikateľský úver neposkytne, napriek tomu do úverového vzťahu vstúpila. Sama sa vyjadrila, že textu zmluvy nevenovala pozornosť, podrobne ho nečítala, ale prešla rovno k podpisu zmluvy a až doma si všimla tabuľku so splátkami. O výške mesačných splátok a ich počte uviedla, že pred podpisom zmluvy bola o nich informovaná.

6. Súd prvej inštancie vyvodil, že pokiaľ žalovaná nemala záujem vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalobcom za podmienok poskytnutia podnikateľského úveru, o čom ju žalobca vopred informoval, nemala pristúpiť k podpisu predmetnej zmluvy. Skutočnosť, že plánovala peňažné prostriedky z úveru použiť na iný účel, ako bol deklarovaný v zmluve a o ktorom žalobcu podľa jej vlastných slov neinformovala, táto skutočnosť nemá vplyv na posudzovanie charakteru tohto úverového vzťahu ako obchodnoprávneho.

7. Nakoľko z poskytnutého úveru vo výške 4.000,- eur žalovaná uhradila žalobcovi čiastku 2.599,- eur, zostáva jej uhradiť titulom vrátenia úveru sumu 1.401,- eur, ktorú skutočnosť žalovaná v konaní ani nepoprela. Preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 1.401,- eur, spolu so zákonným úrokom z omeškania.

8. Úroky z omeškania boli žalobcovi priznané v zmysle ustanovenia § 369 ods. 1,3 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 nar. vl. č. 21/2013 Z.z., a to odo dňa ním uplatneného nároku v žalobe, t.j. odo dňa 30.01.2017 vo vzťahu k tým mesačným splátkam uvedeného úveru, ktoré v tom čase už boli splatné a neuhradené zo strany žalovanej (t.j. od 10. mesačnej splátky splatnej dňa 29.11.2016, z tej však už len vo výške 161,- EUR, cez 11. mesačnú splátku splatnú dňa 29.12.2016 vo výške 276,- EUR až po 12. mesačnú splátku splatnú dňa 29.12.2016, t.j. 161,- EUR, 2 x 276,- EUR = 713,- EUR. V prípade ostatných splátok v závislosti od ich zročnosti.

9. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, teda u splátok č. 13. až 15., pokiaľ ide o úroky z omeškania uplatnené za obdobie v deň ich riadnej zmluvnej splatnosti a pred dňom ich riadnej zmluvnej splatnosti, keďže na tieto žalobca z dôvodu neplatného predčasného zosplatenia úveru nemal nárok.

10. Pokiaľ ide o požadovanú výšku odmeny za poskytnutie finančných prostriedkov dojednanú vo výške 9.248,- eur, súd prvej inštancie s poukazom na § 497, § 499 a § 502 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka uviedol, že záväzok platiť úroky ako odplatu (cenu) za poskytnutie peňažných prostriedkov, je podstatnou časťou zmluvy o úvere. Zákon viaže vznik povinnosti dlžníka platiť úroky za dobu poskytnutia peňažných prostriedkov. Za rezerváciu peňažných prostriedkov môže byť v zmysle § 499 dojednaná odplata.

11. Podľa názoru súdu prvej inštancie pri dojednaní výšky úrokov treba rešpektovať aj ust. § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Toto ustanovenie prichádza do úvahy v prípade dojednania neobvykle vysokých úrokov. V danom úverovom vzťahu odplata splyva s úrokom za poskytnutie úveru a predstavuje sumu 9.248,- eur. V zmluve nie je výslovne uvedené, či táto odplata je ročná alebo sa vzťahuje na obdobie poskytnutia úveru, teda 48 mesiacov. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa splátkového kalendára čiastka, ktorá bola použitá na úhradu tejto sumy, je rozrátaná do mesačných splátok, z toho vyvodil, že predmetná suma predstavuje odplatu za obdobie 48 mesiacov v prepočte na rok vo výške 2.312,- eur, čo vo vzťahu k výške úveru, ktorú strany uvádzali a ktorá aj bola reálne žalovanej poskytnutá a síce vo výške 4.000,- eur, predstavuje 57,8 % p.a. (2.312,- eur : 4.000,- eur = 0,57 to sa = 57,8 %).

12. V porovnaní s výškou priemerných úrokových sadzieb vyplývajúcich z údajov zverejnených Národnou bankou Slovenska, podľa priemerných úrokových mien z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) ide o prekročenie o 4,8 - násobne vo vzťahu k úrokovým sadzbám v prípade domácnosti pri tzv. ostatných úverov v rámci tzv. stavu úverov v priemere, ktoré sú vo výške 12,05 % t.a. a predstavujú najvyššiu hodnotu zverejnenú v rámci uvedených sadzieb.

13. Podľa názoru súdu prvej inštancie takto dojednaná výška úroku resp. odplaty, ktorá v porovnaní s najvyššími priemernými úrokovými sadzbami na trhu úverov predstavuje viac ako ich 4,5 - násobok je odplatou, ktorá je dojednaná v rozpore s dobrými mravmi. V rozpore s dobrými mravmi je aj skutočnosť, že žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky k dispozícii (len) v rozsahu 4.000,- eur, teda v rozsahu 30 % z celkovo dojedanej výšky 13.248,- eur a zvyšok si žalobca nechal pre seba.

14. Vzhľadom na tieto závery súd konštatoval, že žalobcovi nevznikol voči žalovanej nárok na odplatu vo výške 9.248,- eur, preto v tejto časti žalobu tiež zamietol.

15. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. a vychádzajúc z úspechu strán sporu, priznal žalovanej nárok na pomernú časť trov konania v rozsahu 76,60 %.

16. Proti tomuto rozsudku a to (len) voči zamietajúcemu výroku a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvej inštancie, že neprihliadol na to, že úprava zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka sa od úpravy zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka významne líši tým, že ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka priznáva veriteľovi právo požadovať úroky aj vtedy, ak nie je ich výška v úverovej zmluve dojednaná, alebo ak výška úroku prevyšuje najvyššiu prípustnú hodnotu úrokov. Zakotvuje tiež (v poslednej vete) výslovne i riešenie situácie vzniknutej tým, že strany dojednanú v úverovej zmluve úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona. Právna úprava vylučuje záver o neplatnosti dojednania o úrokoch. Súd prvej inštancie toto zákonné ustanovenie nerešpektoval a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti dojednania o úrokoch. Vytkol súdu tiež, že pri rozhodovaní vychádzal z toho, aké boli úrokové miery pri poskytovaní úverov komerčnými bankami v čase uzavretia úverovej zmluvy. Žiadne zákonné ustanovenie nedáva oporu pre použitie takéhoto porovnávacieho údajja. Opätovne s poukazom na § 502 Obchodného zákonníka uviedol, že toto odkazuje na úrok obvyklý, za aký poskytovali úvery banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Zákonná úprava v žiadnej časti neodkazuje na štatistické údaje, aké použil súd pri svojom rozhodovaní. Z odôvodnenia tiež nie je zjavné, či súdom použité hodnoty sa týkajú úverov zabezpečených alebo nie, so splatnosťou porovnateľnou s tou, ktorá bola dojednaná medzi zmluvnými stranami a pod. Takýto postup súdu je preto nesprávny a nezákonný.

17. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla potvrdiť rozsudok v napadnutom rozsahu. Uplatnila náhradu trov odvolacieho konania. Dojednanie úroku v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nemá samo o sebe za následok neplatnosť tohto dojednania, avšak uplatnenie tohto práva veriteľom nepožíva právnu ochranu. Správne preto rozhodol súd, pokiaľ nepriznal žalobcovi právo na zaplatenie ním požadovaného úroku vo výške 9.248,- eur. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v otázke dojednania úrokov je rozpor s dobrými mravmi v danom prípade prítomný. Stav neplatnosti ustanovenia úverovej zmluvy o úroku za poskytnutý úver môže reálne nastať a preto právny záver o nemožnosti zneplatnenia tohto ustanovenia, ktorý vyvodzuje žalobca, je nesprávny. Postup pri posudzovaní primeranosti výšky úrokov zo strany súdu je štandardný.

18. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené.

19. Odvolaním bol napadnutý (len) rozsudok v jeho zamietajúcom výroku, preto len tento sa stal predmetom odvolacieho prieskumu, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania. Rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku nebol odvolaním napadnutý, preto nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

20. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie sa dopustil v preskúmvanej časti rozsudku procesnej vady konania, keď v dôsledku nedostatočného, (nepreskúmateľného) odôvodnenia rozhodnutia v otázke nepriznania zmluvného úroku došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces.

21. Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami pri sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

22. Súd je povinný sformulovať odôvodnenie rozhodnutia spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania, v odôvodnení rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je medzi iným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

23. Odvolací súd v danej veci zistil, že odvolaním napadnutý rozsudok v jeho zamietajúcom výroku spomínané zákonom stanovené náležitosti nemá.

24. Súd prvej inštancie pri posudzovaní základu nároku žalobcu právne vychádzal zo záveru, že zmluva o revolvingovom úvere je svojou podstatou zmluvou o úvere v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka a tiež, že daný zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym. Vychádzajúc z tohto záveru žalobe v časti uplatnenej istiny (poskytnutého úveru) vyhovel a rozhodnutie v tejto časti nadobudlo právoplatnosť. Predmetom odvolacieho konania po napadnutí rozsudku v jeho zamietavej časti odvolaním, sa stalo rozhodovanie o nároku žalobcu v zastavujúcej časti, tvoriaceho príslušenstvo právoplatne priznanej pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

25. Pokiaľ žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie 9.248,- eur, tento súd prvej inštancie právne posudzoval v zmysle § 502 ods. 1, 2 a § 499 Obchodného zákonníka a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom úverovom vzťahu odplata splýva s úrokom za poskytnutie úveru a predstavuje sumu 9.248,- eur. Súd prvej inštancie posúdil tento nárok ako nedôvodný keď uzavrel, že výška úroku resp. odplaty, ktorá v porovnaní s najvyššími priemernými úrokovými sadzbami na trhu úverov predstavuje viac ako 4,5 násobok je odplatou, ktorá je dojednaná v rozpore s dobrými mravmi. V tej súvislosti poukázal na ust. § 265 Obchodného zákonníka a § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobu preto v tomto rozsahu zamietol.

26. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

27. Podľa § 502 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

28. Súdu prvej inštancie je predovšetkým potrebné vytknúť, že pri posudzovaní nároku žalobcu na zaplatenie sumy 9.248,- eur vychádzal z ust. § 499 a § 502 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že dojednaná odplata v danom prípade splýva s úrokom za poskytnutie úveru. Takýto názor súdu nemôže obstať.

29. Dojednanie odplaty v zmysle § 499 Obchodného zákonníka je odlišným právnym inštitútom ako dojednanie úrokov z úveru v zmysle § 502 Obchodného zákonníka. Právo na odplatu prislúcha veriteľovi,

len ak bola dohodnutá a len za uzavretie zmluvy o úvere, nie za poskytnutie peňažných prostriedkov. Povinnosť zaplatiť odplatu v dohodnutej lehote je samostatným peňažným záväzkom dlžníka, odlišným od peňažného záväzku vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úrok. Naproti tomu záväzok dlžníka platiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky je podstatnou časťou zmluvy o úvere. Dohoda o výške úrokov nepožíva charakter podstatnej časti zmluvy.

30. Nemožno sa preto stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, ktorý dva odlišné právne inštitúty, ktorými sú odplata a dojednané úroky za poskytnutie úveru stotožnil a dospel k záveru, že tieto „splyvajú“. Takýto názor súdu prvej inštancie je potrebné považovať za zmätočný a rozhodnutie, založené na takomto názore je preto nesprávne.

31. K odvolacej námietke žalobcu, ktorý vytkol súdu prvej inštancie, že pri vyvodení záveru o neplatnosti dojednaní o úrokoch nesprávne na daný prípad aplikoval ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, odvolací súd udáva nasledovné:

32. Zákon v ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka priamo uvádza, že zmluva o úvere nemôže byť dojednaná ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jej podstatnou časťou (§ 269 ods. 1 Obchodného zákonníka). Úprava obsiahnutá v ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka posilňuje princíp obsahovej oddeliteľnosti tej časti právneho úkonu (zmluvy o úvere), ktorá sa týka úrokov od ďalších častí tejto zmluvy a priznáva veriteľovi právo požadovať úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov aj vtedy, pokiaľ nie je ich výška v zmluve o úvere dojednaná.

33. Vychádzajúc z vyššie cit. ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a vzhľadom k tomu, že najvyššie prípustné úroky vyplývajúce z obchodnoprávných vzťahov neboli zákonom stanovené je zrejmé, že dohoda zmluvných strán o výške úrokov nie je regulovaná. Niet pochybností o tom, že pri dojednávaní výšky úrokov by mali byť rešpektované princípy dobrých mravov, resp. poctivého obchodného styku, t.j. úroky by nemali byť neprimerane vysoké (napr. viacnásobne prevyšovať úroky, ktoré obvykle požadujú banky v mieste sídla dlžníka a v dobe uzavretia zmluvy za úvery nimi poskytované). Ako už bolo vyššie naznačené, prípadná neplatnosť dojednaní o úrokoch v zmluve o úvere však nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy o úvere ako celku.

34. Zásada uplatňovania poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obchodného zákonníka slúži na ochranu zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní a je aplikovateľná v rámci obchodnoprávných vzťahov aj pri posudzovaní výšky dojednaných úrokov. V rozpore so zásadou poctivého obchodného styku môže byť len výkon práva, nie právny úkon samotný, z ktorého je právo uplatňované. Predpokladom kvalifikácie určitého konania ako rozporného so zásadami poctivého obchodného styku nie je len samotná disproporcija medzi výškou dojednaného úroku a povahou zmluvného vzťahu, ale k tomuto musia pristúpiť ďalšie skutočnosti napr. zneužitie hospodárskej prevahy zmluvnou stranou, poškodenie iných subjektov a iné. Z toho vyplýva, že súd prvej inštancie spomínané zák. ustanovenie nesprávne vyložil.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. zrušil rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Úlohou súdu prvej inštancie bude po doplnení dokazovania v naznačenom smere ustáliť, či nárok žalobcu na zaplatenie sumy 9.248,- eur je opodstatnený, právne vyhodnotiť tento názor, pričom bude vychádzať z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí. Súd prvej inštancie bude dbať na to, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 C.s.p., teda aby bolo preskúmateľné.

37. Súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Ref. Dr. Popovičová
Kanc.: opíš a daj na kontrolu referentovi
Predsedníčka senátu
Ostatné so spisom zašli OS Spišská Nová Ves
Prepis: Viera Spišáková 29/3/21
Oprava: Ing. Lenka Virostková: 30/4/21